2/2022
www.doo.cz

OKNO

do života ostravsko-opavské diecéze

ZPRAVODAJSTVÍ

Anketa o povolání ke kněžství se třemi otci Marky

CHARITA

Králové vyšli a získali přes 20 milionů korun

TÉMA

Spolek fotografů Člověk a Víra je společenstvím

SPIRITUALITA

Exercicie jsou časem pro duši, aby čerpala sílu

Je krásné být dělníkem na Pánově vinici

Milé sestry a bratři,

obracíme se na Vás jako každoročně v tuto dobu se svou starostlivostí o nová duchovní povolání v diecézi. Je to náš společný úkol prosit o nové kněze a řeholní povolání.

Bez svátostné služby se nám těžce krátí do nebeského království. O to více vás všechny, bratři a sestry, vybízíme k ustavičné modlitbě o nové dělníky na Pánově žni.

Nabídněte v tomto úmyslu i své bolesti a oběti. A doprovázejme modlitbou jak možné kandidáty, tak ty, kteří se v současnosti na kněžství připravují.

Obracíme se nyní na Vás, mladí muži. Pán provází Váš život svou přítomností a svou milostí. Vidí Vaši životní cestu. A jako kdysi apoštoly, i dnes volá mnohé do služby v církvi.

Zkoumejte svá srdce, zda do něj Pán nevložil touhu po duchovním povolání, zda hlásání Božího slova a starost o spásu duší není to, co vnímáte jako

„Jděte i vy na mou vinici, a já vám dám, co bude spravedlivé.“ (Mt 20, 4)

naplnění svého životního poslání. Jsme si vědomi, že to není někdy jednoduché rozpoznat.

Ale jestliže Vás Pán volá, budete šťastni, jen když mu odevzdáte své ano. Je krásné být dělníkem na Pánově vinici.

Pokud máte nějaké pochybnosti, obraťte se na kněze či osobu, které důvěřujete, přijďte třeba i za svým biskupem.

Ty z Vás, kdo budou maturovat nebo mají maturitu již za sebou a chtějí se k takovému kroku rozhodnout, chceme informovat o možnosti podání přihlášky do semináře.

Odevzdává se na biskupství prostřednictvím pana faráře do konce března 2022.

Chceme Vás ujistit svou modlitbou, modlitbou věřících i touhou, s jakou církev vyhlíží každé duchovní povolání.

biskup František Václav Lobkowicz
biskup Martin David

Z DIÁŘE NAŠICH BISKUPŮ

5. 2.	10.00	Fulnek	Den zasvěceného života (b. Martin)
11. 2.	7.30	Ostrava – katedrála	Světový den nemocných, udílení svátosti nemocných (b. Martin)
20. 2.	8.30	Havířov-Šumbark	20. výročí posvěcení kostela sv. Jana Boska (b. Martin)
21.–23. 2.		Velehrad	Setkání kněží a jáhnů Moravské provincie (b. Martin)
23. 2.	11.00	Ostrava-Zábřeh	Žehnání Charitního domu sv. Zdislavy (b. Martin)
2. 3.	18.00	Ostrava – katedrála	Popeleční středa (b. Martin)
3. 3.	9.30	Ostrava – biskupství	Schůze děkanů a kněžská rada (b. Martin)
6.–12. 3.		Řím	Exercicie biskupů (b. Martin)

Uskutečnění plánovaných akcí bude závislé na aktuální epidemiologické situaci. Účast biskupa Františka dle jeho zdravotní dispozice.

4 ZPRAVODAJSTVÍ
Jaká byla vaše cesta ke kněžství?

5 ZPRAVODAJSTVÍ
Vyhlášené sbírky v roce 2022

6 ZPRAVODAJSTVÍ
Komunitní centrum ve Staré Vsi n. O.

7 ZPRAVODAJSTVÍ
Dům zlahorských farářů

8 CHARITA
Poděkování koledníkům

9 RODINY
Miniseriál: Škola osobního života

10 CENTRUM PRO MLÁDEŽ
CENTRUM PRO RODINU

11 KATECHETICKÉ
A PEDAGOGICKÉ CENTRUM
CÍRKEVNÍ ŠKOLSTVÍ

12 TÉMA
Společenství fotografů Člověk a Víra

14 SPIRITUALITA
Co mají exercicie společného s tichem?

16 KULTURA
Farář vystavuje reprodukce mistrů

17 KNIHOVNIČKA
Novinky katolických vydavatelů

18 EVANGELIZACE
Jak se z fary stala Křižovatka

19 OSOBNOST VÍRY
P. Alois Šebela

Playlist

Máte písničku, která vás dokáže chytnout za srdce? Určitě je jich spousta. Když ji moderátor pustí v rádiu, zesílíte zvuk a s radostí se zaposloucháte do tónů melodie, vyklepáváte prsty o stůl rytmus nebo si ji sami pobrukujete. Když znáte slova, máte chuť si ji i zanotovat nebo ji rovnou zazpíváte.

Každá píseň v sobě nese určité poselství. Textaři si pohrávají se slovíčky, kombinují rýmy a sdělují posluchači krátký příběh podbarvený melodií a hlasem zpěváka či zpěvačky. Když dokážeme textu porozumět, máme možnost pochopit sdělení. Může nás dokonce i hluboce zasáhnout. Prostě chytit za srdce.

Myslím si, že i písně může použít Bůh k tomu, aby k nám promluvil. A nemusí to být jen skladby z kancionálu nebo zpěvníku Hosana. Klidně to mohou být i aktuální hity, které denně slyšíme z rádia. Správné načasování slov a melodií linoucích se z reproduktoru mohou na duši člověka působit stejně jako hlas z hořícího keře.

Za pár dní to budou dva roky, kdy se v éteru poprvé rozezněla písnička Marka Ztraceného s názvem „Tak se nezlob“. Je vyznáním muže z nedokonalosti ve vztahu k partnerce. Vyjmenovává v ní všechno možné, co v životě zanedbal, a chlapsky lituje promarněného času. Tato forma zpytování svědomí se zalíbila řadě mediálně známých tváří, které se v klipu vžili do role muže toužícího po změně.

Přesně tuto písničku, kvůli které jsem mnohdy zvyšoval hlasitost autorádia, zařadilo do vysílání rádio Čas právě ve chvíli, kdy jsem před dvěma týdny ležel na operačním sále. Na rozdíl ode mne nechal lékař hlasitost trochu snížit, aby s kolegy mohl dát do pořádku mé srdce. „Asi jsem si všímal jenom sám sebe, jen svých problémů, nedělil se napůl, zapomínal, neobjímal, kvůli práci ponocoval…“ znělo mi v uších a refrén: „Tak se nezlob, že jsem takovej vůl“ mi už vůbec nepřipadal legrační.

„Playlist“ mého životního restartu měl nekonečných 120 minut.

Zněly songy v angličtině, z nichž jsem zachytil slova „God“, „Love“ a „Heart“. Zvlášť citlivě jsem vnímal české interprety. V písni Terezy Kerndlové se dlouhé čtyři minuty opakuje: „Bůh ví, že chci umřít vedle tebe… a ty schody, co jdou z nebe“. Kapela Mirai k tomu po hodině komplikovaného zákroku spustí: „Měl bych jednu malou otázku: ‚Jaký je můj úděl? A proč život visí na vlásku‘?“ Lékaři spalují falešnou dráhu, která narušuje pravidelný rytmus srdce. Netuším, jak to všechno dopadne, a společně s Richardem Krajčem už jen v duchu opakuji: „Zůstaň tu se mnou!“

Když vše dobře skončí, zahraje mi ABBA svůj hit „Dancing Queen“.

Pavel Siuda

OKNO – AD 2022

Vydává a rozšiřuje
Biskupství ostravsko-opavské
Kostelní nám. 1, 728 02,
Ostrava. IČ: 65468953

Redakce: Kostelní nám. 1
728 02, Ostrava 1
tel. 597 822 231
fax: 596 114 819
e-mail: okno@doo.cz

Registrace MKČR
evidenční číslo: E 10988

Šéfredaktor:
Pavel Siuda

Stálí spolupracovníci:
Libor Rösner, Jana Praisová
Korektura: Libor Rösner
Fotograf: Pavel Zuchnický

Grafická úprava a tisk:
© KLEINWÄCHTER holding s.r.o.
Frýdek-Místek, ČSA 2233
tel. 558 437 147
tiskarnaklein@tiskarnaklein.cz
http://www.tiskarnaklein.cz

Vychází: 11 x ročně

Náklady na výrobu a tisk
10 Kč

Titulní strana obálky:
Koledníci v Ludgeřovicích
Foto: Jarmila Fussová
/Člověk a Víra
Zadní strana obálky:
Události zachycené fotografy
spolku Člověk a Víra

Vyšlo: 2. 2. 2022
Uzávěrka: 23. 2. 2022

Ježíš volá k následování ty, kteří mu věří

Pro katolíka by měly být samozřejmostí modlitby za nová kněžská a řeholní povolání, potažmo za kněze vůbec. Na tomto místě přinášíme svědectví tří služebníků oltáře, které krom jména druhého evangelisty spojuje fakt, že v minulosti uposlechli Boží hlas a vydali se cestou svátostného kněžství. Snad jejich odpovědi pomohou v rozhodování mladým mužům, kteří o podobném kroku uvažují.

1) Jaká byla vaše cesta ke kněžství?

2) Jak se lišila vaše představa bohoslovce a realita kněžství?

3) Co je pro vás na kněžství nejkrásnější?

4) Kdybyste se měl rozhodovat znova, rozhodl byste se stejně? Neodradily vás ty těžkosti?

5) Co byste doporučil těm, co váhají, zda vstoupit do semináře?

P. Pavel Marek, farnost Ostrava-Poruba, kněžské svěcení přijal r. 2014

1) Má cesta se začala formovat během puberty, kdy jsem jako ministrant pocítil zvláštní pouto k eucharistickému Kristu. Toto pouto s časem sláblo, jindy zase sílilo, až jsem během střední školy pochopil, že jde o něco výjimečného. Proto jsem se modlil za rozpoznání, mluvil o tom s kněžími v okolí a dával prostor k uzrání svého povolání. Určitě nejde říct, že bych si byl stoprocentně jistý, ale přesto jsem nakonec s podporou svých přátel, rodiny a třídního profesora udělal důležitý krok a nastoupil do semináře. Ani to ale nebylo definitivní vítězství, protože na konci 3. ročníku jsem začal vnímat nejistotu, ozvala se touha po vztahu, potenciální rodině a toto rozkolísání jsem nechtěl nechat náhodě. Proto jsem v půlce 4. ročníku přerušil formaci a studoval mimo seminář. Nakonec jsem na rok přerušil i studium a pracoval v třísměnném provozu. Tam se mé nejistoty znovu více upnuly ke Kristu a já jsem pochopil, že mě opravdu volá k výlučné službě v kněžství. Vrátil jsem se zpět do semináře, dostudoval a stal se knězem.

2) Tak jako všude jsou i v této oblasti představy odlišné od reality. Nemyslím si, že by se vždy jednalo o velké rozdíly, ale přece jen je něco jiného dívat se takříkajíc zvenku, co kněží dělají (a bohoslovci vědí nejlépe, jak by to kněží měli dělat), a poté dostat tyto věci do rukou a skutečně je začít naplňovat. Problém není ani tak v tom, že by bohoslovci měli nereálné nebo neuskutečnitelné představy, ale spíše se tyto představy těžko aplikují. Bohoslovec zná totiž především realitu farnosti, z níž pochází (navíc jen z pohledu farníka), ale ve které nikdy nebude působit. A z této pozice utváří své úsudky. Ve své první farnosti pak zaručeně poznává odlišnosti, začne prvně narážet a své představy musí uzpůsobit, některé dokonce zcela pustit.

3) Pro mne je to smysluplnost života ve službě lidem. Jistě to není bez obtíží, ale v tomto nacházím potvrzení a naplnění slov evangelia. Samozřejmě prozatím stavím na kaplanské zkušenosti, neboť mi ještě nebyla svěřena vlastní farnost, ale když pozoruji starší kněze, u nichž vnímám, že jsou šťastní, poznávám, že je to právě služba lidem, která je v jejich kněžství naplňuje štěstím a radostí.

4) Na tuto otázku nedokážu jednoznačně odpovědět. Pokud bych vybral pouze těžkosti, určitě ne. Když bych vybral jen radosti, tak proč do toho nejít znovu? Ale v kombinaci je to proměnlivé v čase. Jsou okamžiky, kdy se chytám za hlavu a říkám si: „Pro co ses to rozhodl?“ Ale Bůh mě pak jinou situací jako by pohladí a ujistí mě, že jsem tady správně. Myslím si, že kdybych nebyl knězem, byl bych vlažným křesťanem (jestli vůbec). Takto mě kněžství nutí na víře a vztahu s Bohem makat a to mě i přes prožité těžkosti naplňuje radostí. Proto každodenně opakuji Bohu své „ANO“.

5) Napadají mě tři doporučení: 1. Nezamýšlet se nad kněžstvím jako zaměstnáním (někdy je takto srovnáváno), ale zkoumat, zda mě k tomu volá Bůh, nebo ne, tedy spíše je brát jako životní poslání. K tomuto rozpoznání je potřeba ticho, jež je v dnešní době vzácné, a přebývání s Bohem, které se může jevit jako ztráta času. 2. Nebrat otázku celibátu jako tu nejzásadnější. Ať už je muž knězem, manželem, či svobodným bez závazků, vždy má usilovat o čisté srdce. Takže se nehledá cesta, jak na toto téma vyzrát, ale jak tuto oblast v životě nejlépe naplnit. 3. Nebát se a všechny obavy svěřit do Božích rukou. Ježíš volá k následování hrdiny, kteří mu ve svých slabostech věří!

P. Marek Andrzej Pawlica, farnost Kobeřice, kněžské svěcení přijal r. 1989

1) Myslím, že stejná jako ostatních. Nejprve byla základní škola, pak střední a nakonec fakulta. Knězem jsem se stal, když mi bylo 24 roků. Možná že to vyzní divně, ale nikdy jsem nebyl ministrantem, zato jsem patřil do mládežnického hnutí Oáza. Tam se mé povolání nějak zrodilo. Určitě na to měli vliv kněží od nás z farnosti, farář i kaplani, ale k ničemu mě netlačili. Naopak mě od mého rozhodnutí chtěli spíše odradit, chtěli mi to takříkajíc znechutit. Až po několika letech jsem si uvědomil, že to bylo z jejich strany velmi moudré, protože když člověk chce něčeho dosáhnout, musí o to bojovat. Chybou je někoho do něčeho tlačit a mazat mu med kolem úst, jak je to pěkné, kouzelné a úžasné.

2) Seminář vás připraví na kněžství, ale ne na život. To teprve koriguje první farář, první samostatná farnost, lidé a pak život. Ve 24 letech mě ani ve snu nenapadlo, že mohu onemocnět a budu ležet na faře sám v teplotách, že bude zima v kostelích, že mě někdo z něčeho obviní. O tom se moc nemluví. Na druhou stranu vám taky nikdo nepopíše radost, kterou zakusíte, když ve schránce najdete čokoládu nebo pohlednici z prázdnin, že pokřtěná dospělá osoba evangelizuje a postarala se o to, aby i její manžel přijal křest, nebo že vám někdo zavolá, aby se jen tak zeptal, jak se daří.

3) Je to fajn, když po několika letech – u mne to už jsou desítky – někoho potkáte třeba na bazéně, kolem něj je hromada dětí a z něj vypadne: „Otec Marek? Vůbec jste se nezměnil, vypadáte pořad stejně.“ No, to vás až tak nepotěší, protože to není pravda, ale to, že se k vám hlásí, vzpomínají na společné tábory, hodiny náboženství a kázání nebo že mi jako vězeňskému kaplanovi zavolá bývalá odsouzená, aby mě pozvala na svůj církevní sňatek nebo na křest dětí, tehdy si člověk uvědomuje, že k něčemu přece jenom ta služba byla.

4) To je těžká otázka. Jsou okamžiky, ve kterých křičím, proč jsem do toho šel, ale po temné noci přichází slunný den. Přitom platí, že největší tma je před svítáním, jak zpívá skupina Kryštof. Člověk říká díky za ty okamžiky a dostává vítr do plachet. Proto moje odpověď na otázku, jestli bych se měl ještě jednou rozhodnout pro tuto cestu, je: Asi ano.

5) Prostě ať to zkusí. Když jsem se rozhodoval, zda jít do České republiky, zda tady mám působit, měl jsem taky hodně pochybností. Tehdy mi můj otec biskup řekl: „Prostě to zkus, jinak se nikdy nepřesvědčíš a budeš toho litovat. Cestu zpět máš pořád otevřenou, ale ty už se nevrátíš.“ Bůh má s každým nějaký plán, jeho realizace je už na nás. On navíc nepatří k těm, kdo se urážejí, když něco není podle jejich představ.

P. Jaroslav Marek, výpomocný duchovní v děkanátu Místek, kněžské svěcení přijal r. 1972

1) Měl jsem věřící rodiče a v nich i jejich příklad žité víry. Od 7 let jsem ministroval, později jsem začal číst Nový zákon. Moc jsem mu sice nerozuměl, ale příběh Ježíše Krista mě začal zajímat. Časté návštěvy poutního místa – Sv. Hostýna – taky určitě sehrály svou roli. Vnitřní duchovní procesy jen těžko dokáži popsat, až s odstupem času a různých událostí mohu potvrdit, že to byla milost Boží, která mě sílila a vedla. Nelze zapomenout na modlitby maminky, která byla asi 17 let nemocná a na lůžku. Nikdy mě nenutila, abych byl knězem, až v den primice mi řekla, že to bylo její přání. Cesta každého kněze je ve svých počátcích zcela jedinečná. Společná je reakce na výzvu Ježíše Krista v našem nitru: „Pojď za mnou.“ Zde záleží na odpovědi, s vědomím opustit všechno a následovat Pána.

2) Studoval jsem v době, kdy byla jedna teologická fakulta v Litoměřicích, po roku se otevřela fakulta v Olomouci. Bohoslovci z Moravy přešli na tuto fakultu, která byla stále ve stadiu různých stavebních i technických oprav. Pak se časem vše ustálilo, byl ustanoven pevný řád pro studenty. Měli jsme výborné profesory i spirituály. Rád vzpomínám na vzácného kněze – otce Šuránka, který nás svou praktickou zbožností uváděl do tajemství vztahu nastávajícího kněze a Krista. Tam začínala představa kněžského života. Realita novokněze ve farnosti jako kaplana, později jako samostatného kněze v některé farnosti, do které jsem byl poslán, byla dána různými stávajícími faktory. Nebyla vždy možnost realizovat hlásání evangelia, jak jsem to cítil, kvůli hlídání státní mocí apod. Jednou jsem se ptal církevního tajemníka, jak je to vlastně s náboženskou svobodou. Odpověď byla stručná: „Mantinely.“ Dnešní doba má též svá specifika. Jedna věc je, myslím, velmi důležitá: Žádná honba za kariérou a zůstat třeba tím posledním služebníkem a mít radost ze skutečnosti, že mohu pomáhat ke spáse duší těm, kteří o to stojí. Nehledat nebe na zemi. Zůstat věrný Pravdě, kterou je Kristus.

3) Pomáhat lidem na cestě k věčnosti. Je to někdy složité, ale každé přiblížení k Bohu nás činí odolnějšími nehledět jen a jen na šťastný život zde na zemi. Není to problém jen pro věřícího, ale i pro kněze. Učit věřící o bázni Boží, s úctou přistupovat ke svátostem. To se mi někdy jeví dost smutné v praxi. Kněz by neměl dělat rozdíly mezi věřícími, mít všechny rád Boží láskou.

4) Rozhodl bych se stejně. Těžkosti patří k životu i kněžskému. Bez kříže bychom nešli za Kristem.

5) Mít dobrého a zkušeného duchovního vůdce, zpovědníka. Mít úmysl, že budu následovat Krista ukřižovaného. Mít jistotu, která plyne ze slov Kristových: „Vy, kteří jste opustili všechno a následovali mne, stokrát více dostanete a nakonec život věčný.“ Mít synovský vztah a úctu k Panně Marii, naší Matce, která může všechno vyprosit pro náš život, abychom naplnili vůli Boží.

Připravil Libor Rösner

Vyhlášené sbírky v roce 2022

Datum	Liturgický den	Účel sbírky
23. 1.	3. neděle v mezidobí (Neděle Božího slova)	Sbírka na biblický apoštolát
20. 2.	7. neděle v mezidobí	Sbírka „Haléř svatého Petra“
13. 3.	2. neděle postní	Sbírka na Celostátní setkání mládeže
15.–16. 4.	Velký pátek, Bílá sobota	Sbírka na opravy chrámů ve Svaté zemi (do kasičky u Božího hrobu)
17. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	Velikonoční sbírka na kněžský seminář
22. 5.	6. neděle velikonoční	Sbírka pomoc pronásledovaným křesťanům
5. 6.	Slavnost Seslání Ducha svatého	Svatodušní sbírka na Diecézní charitu
18. 9.	25. neděle v mezidobí	Sbírka na církevní školy
23. 10.	30. neděle v mezidobí (Misijní neděle)	Sbírka na světové misie
13. 11.	33. neděle v mezidobí	Sbírka na katolická média

Děkujeme, že svým darem do sbírek podporujete život církve nejen v naší diecézi.

Sbírka pomůže postavit Komunitní centrum

Stará Ves nad Ondřejnicí – Ve Staré Vsi nad Ondřejnicí pokračuje na Diecézním středisku mládeže (DSM) výstavba Komunitního centra, na jehož dostavbu byla na 3. neděli adventní vyhlášena celodiecézní sbírka. Její výtěžek činil více než 1,4 milionu korun. Farnosti podpořily stavbu již v roce 2020 částkou přesahující 1,25 milionu.

Vedle fary ve Staré Vsi nad Ondřejnicí roste objekt Komunitního centra. Rozpočet je 10 milionů korun. Dotace EU činí 3 miliony. Další finance se diecéze snaží zajistit z jiných zdrojů.

DSM je místem setkávání dětí a mládeže, jeho zázemí zajišťuje tým tvořený 4 mladými lidmi z řad laiků a 2 duchovními. Tento tým přijímá mladé lidi, kteří zde přijíždějí, aby se vzdělávali, formovali a smysluplně trávili svůj volný čas.

V loňském roce padlo rozhodnutí o jeho dostavbě, a to z důvodu rozšíření jeho služeb a možného oslovení nejen jednotlivců, ale i škol (nejen církevních) nabídkou adaptačních kurzů. Tyto rozšířené aktivity by měly probíhat v právě budovaném Komunitním centru (KC). „Dominantou KC je menší sál, který je dimenzovaný na cca 50–60 lidí, což je dvojnásobek přibližné kapacity na faře. K tomuto sálu patří i menší zázemí, které bude sloužit spíše organizátorům," přiblížil jeho podobu ředitel DSM o. Jan Slavík, který dodal, že víkendové využívání bude nakombinováno akcemi pro mládež a zároveň setkáváním lidí z farnosti a obce. „Během týdne, pokud nebudou na DSM školy, bude možné využívat KC pro kroužky a další aktivity."

Od loňského roku se podařilo vybudovat zastřešenou hrubou stavbu, kterou v nejbližší době čekají práce na vnitřních prostorách, na něž navážou další potřebné práce, a to až do léta, kdy by mělo Komunitní centrum být hotové.

Apoštolský administrátor diecéze v prosinci loňského roku vyzval farnosti k podpoře této stavby. Lidé jej vyslyšeli. „Jsem velmi vděčný všem, kteří toto dílo podpořili, a rád bych jim touto cestou za jejich dary do sbírek poděkoval," uvedl biskup Martin David

Libor Rösner

Synoda je cestou k otevřenosti a naslouchání

Ostrava (pas) – Už jen měsíc mají zájemci o synodální proces na to, aby po debatách v diskusní skupince vyplnili online dotazník. Termín uzávěrky je 2. března 2022. Formulář má tři části. První popisuje skupinu, která se do synodálního dění na úrovni farnosti zapojila. V druhé části je prostor pro odpověď na dvě hlavní otázky, které jsou důležité pro další práci biskupské synody. Třetí část dotazníku nabízí možnost zapsat podnětné, a třeba i kritické postřehy z práce skupinky, které mohou být k dispozici pro dobro života diecéze. Zaznamenat vize, kritické postřehy, naplněné i nenaplněné touhy lidí ohledně života církve považují iniciátoři synodálního procesu za užitečné pro zachycení stavu života církve a jejího rozvoje.

Diecézní koordinátor synody P. Jan Czudek očekává v diecézi stovky vyplněných formulářů. Do diecézní fáze se totiž zapojily ve farnostech různá již fungující společenství, která vytvořila diskusní synodální skupinky. S nimi je v kontaktu 111 koordinátorů. „Někteří z nich mají pod sebou jednu skupinku, jiní více. V některých farnostech je i více než deset skupinek," vysvětluje delegát ad omnia Jan Czudek. „Skupinky vytvořili mládežníci, matky, společenství Biblická hodina, senioři. Minimální počet skupinek vznikl pouze za účelem synody," upřesňuje otec Jan a dodává, že během ledna ještě stihl některé z nich navštívit.

Pro účastníky procesu, ale i pro něj osobně je synoda cestou k otevřenosti a naslouchání. „Po předchozích zkušenostech jsem si předsevzal, že budu minimálně mluvit a spíše poslouchat. Párkrát to se mnou cukalo, ale ke své cti musím říct, že jsem tuto potřebu překonal a jenom poslouchal. A dobře jsem udělal. Bylo to mezi lidmi, které znám, ale právě na této skupince jsem je (některé) teprve poznal. V této atmosféře a při probírání tématu se měli potřebu ‚otevřít', bylo to upřímné, spontánní, a přitom se to pořád týkalo tématu," dodává Jan Czudek.

Právě naslouchání druhým může společné úsilí podpořit. „Pro sebe si říkám, jestli náhodou nejsme hluší k ostatním jenom tím, že jsme příliš povídaví ze své strany. A jestli náhodou probírání témat ve skupince nemá za svůj vedlejší efekt lepší poznávání lidí ve farnosti mezi sebou a také rozšíření témat (důležitých), o kterých se normálně nebaví," hlavní koordinátor synody v diecézi.

Farář otevřel dům hostům se spacákem

Toužíte poznat Zlatohorsko? Zavolejte farářovi! Turistický potenciál místa, církevní památky ve správě farnosti a dostatečně velká fara vytvořily ve Zlatých Horách podmínky pro novou nabídku ubytování v církevním prostředí. Duchovní správce farnosti P. Bartłomiej Blaszka, který do města přišel loni v létě, vybavil prázdné pokoje nábytkem a začal do svého nového působiště zvát hosty. Ubytování v „Domě zlatohorských farářů“ zní nejen atraktivně, ale je také finančně dostupné. Nocleh ve vlastním spacáku ve stylově zařízených apartmánech vyjde při plném obsazení pokojů na necelé dvě stovky.

Hosté mají možnost využít dva zařízení pokoje. Kapacita je maximálně 11 osob. Foto: B. Blaszka

Nudit se ve Zlatých Horách rozhodně nedá. Město s historií těžby zlata si rychle zamilujete stejně jako otec Bartłomiej.

Výzdoba kaple sv. Rocha připomíná záchranu města před pruskými vojsky v roce 1779.

„Máme tady nádherný kostel, kaple a krásnou přírodu,“ říká zlatohorský farář. Jedna z unikátních památek je hned pár kroků od ubytování. Farní kostel se začal stavět už ve 13. století a středověké prvky jsou v něm zachovány ve staré sakristii a věži, na kterou lze také vystoupat. Hlavní oltář kostela zdobí původní milostiplný obraz Panny Marie Pomocné z poutního místa Maria Hilf, malovaný Šimonem Schwarzerem v roce 1718.

Duchovní správce farnosti návštěvníkům města doporučuje výlet ke kapli sv. Rocha, která byla postavena v letech 1661–1666. Její historie je spojena nejen s morovými epidemiemi v 17. století, ale také s prusko-rakouskými válkami o sto let později. Dvě bitvy se odehrály přímo na kopečku u kaple a malované stropy v jejím interiéru vykreslují průběh válečné vřavy během tvz. „Bramborové války“ v roce 1779.

Hosté musí ctít pravidla domu

Do „Domu zlatohorských farářů“ zve zlatohorský farář jen ty, kdo respektují charakter objektu. „K němu patří posvátné ticho a účast na nedělní mši svaté, která je centrem života katolického křesťana. V našem domě platí zákaz požívání alkoholických nápojů a kouření cigaret,“ upozorňuje kněz. Do programu ubytovaných hostů však již nijak nezasahuje. „Předám jim klíče s tím, že se setkáme jen u stolu Páně v kostele,“ dodává otec Bartłomiej Blaszka. Samozřejmostí je také dodržování platných epidemiologických opatření.

Ubytovaní mají možnost využít jeden nebo dva pokoje apartmánu, který je vybaven postelemi, skříněmi, kuchyňkou, vlastním WC a koupelnou. V každém z pokojů jsou čtyři lůžka. Maximální kapacita je při rozložení postelí až 11 míst. Zlaté Hory jsou dostupné celoročně autem, autobusem nebo vlakem. Více informací k ubytování najdete na webu farnosti Zlaté Hory www.farnostzlatehory.cz/.

Pavel Siuda

Biskup Josef Hrdlička má 80 let

Olomouc – „Nazval jsem vás přáteli“ je heslem emeritního olomouckého pomocného biskupa Josefa Hrdličky, který 19. ledna oslavil osmdesátku. Kdo jej osobně poznal, dosvědčí, že Ježíšův citát z Janova evangelia je jeho celoživotní krédem.

Narodil se v roce 1942 ve Velkých Opatovicích nedaleko Jevíčka. Maturoval v roce 1959 a poté pracoval jako pomocný dělník Adamovských strojíren v rodném městě. Pro své náboženské přesvědčení totiž nebyl doporučen k vysokoškolskému studiu. Na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic mohl nastoupit až v roce 1967 a ve studiu pokračoval i poté, co fakulta přesídlila do Olomouce.

Kněžské svěcení přijal 1. července 1972 a během následujících let působil v duchovní správě farností Moravská Ostrava, Hoštejn, Hynčice, Maletín a Mírov, byl správcem farností Liptaň, Pitárné, Třemešná a Vysoká.

Dne 17. března 1990 byl jmenován titulárním biskupem thunudrumským a pomocným biskupem olomouckým. Biskupské svěcení přijal – společně s dalším nově jmenovaným pomocným biskupem a současným arcibiskupem Janem Graubnerem – dne 7. dubna 1990. Je kanovníkem metropolitní kapituly při katedrále sv. Václava.

Krom své pastorační služby se otec biskup Hrdlička hojně věnoval a stále věnuje psaní, a to jak tvůrčímu, tak překladům. Je také autorem textů několika písní v Kancionálu

Děkujeme za podporu Tříkrálové sbírky

Vážení otcové v kněžské a jáhenské službě, milí farníci, dárci, dobrovolníci a příznivci charitního díla, přijměte naše upřímné poděkování za podporu letošní Tříkrálové sbírky.

Těší nás toto společné dílo ve prospěch potřebných, které pomáhá oslovit mnohá lidská srdce a současně přináší přání Božího požehnání do nového roku. Jsem rádi, že po roční odmlce, kdy z důvodu loňských koronavirových opatření nemohli koledníci vyjít koledovat, se malí i velcí králové vrátili do ulic.

Bylo pro nás příjemným zjištěním, že neochabuje pomoc kněží či jáhnů ani nasazení koordinátorů, dobrovolníků a všech ochotných koledníků. Vám všem tímto chceme poděkovat za pomoc a podporu při organizaci letošní Tříkrálové sbírky. Koledníci plnili své poslání ve městech a v obcích od 1. do 16. ledna 2022, přispět bylo možné i do statických pokladniček nebo bezhotovostně. Všem dárcům děkujeme za jakoukoliv podporu.

Během sbírky bylo v ostravsko-opavské diecézi zapečetěno 3266 pokladniček, výnos z nich dosáhl přes 19,6 mil. Kč, další cca jeden milion korun přispěli dárci bezhotovostně a online formou. Celkový výnos překročil v naší diecézi 20,6 mil. Kč (údaje jsou k 31. 1., kdy bylo v diecézi rozpečetěno 98 % pokladniček).

Malí koledníci Tříkrálové sbírky v Ludgeřovicích. Foto: Jarmila Fussová/Člověk a Víra

Vykoledované peníze umožní rozvoj charitních služeb, míří na přímou pomoc lidem v nouzi, podporu provozu zdravotních a sociálních služeb a mnoho dalšího.

Projektů v ostravsko-opavské diecézi je pro rok 2022 celkem 49 a jejich přehled naleznete na webových stránkách Diecézní charity ostravsko-opavské.

Pokud byste se ještě rádi připojili, stačí navštívit web Tříkrálové sbírky www.trikralovasbirka.cz, kde se koleduje online až do konce dubna.

I díky vám se nadále daří šířit poselství milosrdné lásky – Caritas.

Mons. František Václav Lobkowicz
Mons. Martin David
Mgr et Mgr. Lukáš Curylo

Noc pod střechou jen za 50 Kč. Pomůžete?

Ostrava – Chladná zimní období jsou velkým rizikem pro lidi bez přístřeší. Na využití sociálních služeb jim často scházejí prostředky. Darovat NOC POD STŘECHOU představuje možnost, jak pomoci se zajištěním bezplatného pobytu v noclehárně Charitního domu sv. Františka v Ostravě-Vítkovicích. Další informace na webu: https://www.darujme.cz/projekt/1205658.

„Sociální službu ‚noclehárna' poskytujeme mužům bez domova celoročně za 50 Kč/noc. Částka zahrnuje nocleh, základní nasycení, pitný režim, možnost využití hygienického zázemí charitního domu a psychosociálního poradenství," sděluje Martin Pražák, ředitel Charity Ostrava. „V mrazivých dnech bychom rádi tuto službu lidem v nouzi poskytovali zdarma, proto se na širokou veřejnost obracíme s dárcovskou výzvou NOC POD STŘECHOU," vysvětluje ředitel Pražák. Noclehárna v Charitním domě sv. Františka může poskytnout zázemí pro 26 mužů bez domova. Zejména v zimním období bývá kapacita služby zcela naplněna lidmi, kteří se dostali do nepříznivé životní situace.

Noc pod střechou

„Důležitá a většinou klíčová možnost noclehu a bydlení může pomoci překonat krizi řadě lidí, se kterými se v rámci služby noclehárna setkáváme. Člověk potřebuje příležitost a pak může z nepříznivé situace vystoupit zpět do běžného života," vysvětluje smysl služby Noclehárna Jiří Linart, vedoucí Charitního domu sv. Františka.

Další informace na webu: https://www.darujme.cz/projekt/1205658 Děkujeme!

Sociální službu noclehárna poskytuje Charita Ostrava od roku 1994 s finanční podporou statutárního města Ostravy, Moravskoslezského kraje a dalších donátorů. Noclehárna v Ostravě-Vítkovicích na ul. Sirotčí 683/41 ročně umožní okolo 7 tisíc přenocování. Více o službě na webu: ostrava.caritas.cz.

Dalibor Kraut
PR Charity Ostrava

Miniseriál o CPR – Škola osobního života

V této části našeho miniseriálu vám chceme představit a nabídnout velmi zajímavý a úspěšný program školské primární prevence ŠKOLA OSOBNÍHO ŽIVOTA, který získal certifikát kvality MŠMT.

MUDr. Mária Fridrichová při přednášce. Foto: Lucia Petrůjová

Jedná se o dlouhodobý program, který je sestavený pro děti a mladé lidi 3. až 9. třídy ZŠ a pro 1.ročník SŠ, možná je i individuální dohoda, v případě zájmu školy.

Posláním ŠKOLY OSOBNÍHO ŽIVOTA je inspirovat dospívající mladé lidi k pozitivnímu pohledu na sebe sama, na lidskou důstojnost, lásku, manželství a ukázat pozitivní význam lidské sexuality ve vztahu lásky.

„Chceme mladým lidem v křehkém období dospívání pomoci předejít mnohým sociálně-patologickým jevům a jmenovitě rizikovému sexuálnímu chování. Inspirovat je ke zdravým osobním vztahům, budoucímu manželství a založení rodiny," říká MUDr. Mária Fridrichová.

Cílem je ukázat otevřený a zásadně pozitivní pohled na lidskou sexualitu v kontextu vztahu tak, aby si dospívající uvědomili škodlivost neblahého rizikového sexuálního chování. Cílem je i pozvbudit mladé lidi k založení kvalitního vztahu lásky v přiměřeném věku, na kterém budou moci vybudovat fungující rodinu.

Úspěšnost a kvalitu programu ŠKOLA OSOBNÍHO ŽIVOTA podtrhuje fakt, že tento primární certifikovaný preventivní program využívá mnoho základních škol několik let. Vedou ho zkušení lektoři, kteří docházejí do tříd a otevřeně s mladými lidmi komunikují.

Bližší informace naleznete na www.prorodiny.cz. Pro více informací kontaktujete MUDr. Márii Fridrichovou.

Jak vychovat odolné dítě?

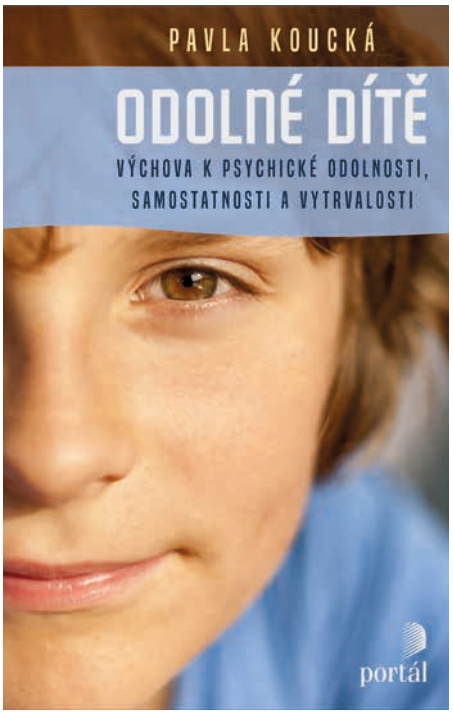
Dnešní výchova je v mnohém jiná, než tomu bylo dřív. O děti pečujeme, jako by šlo o vzácné cizokrajné květiny, kolem kterých je třeba postavit skleník a neustále je chránit, hlídat a se vším jim pomáhat. To se ovšem moc neslučuje s cílem výchovy, jímž by měl být jedinec samostatný, zodpovědný a přiměřeně odolný.

Psycholožka Pavla Koucká, která pracuje v azylovém domě pro matky s dětmi, je přesvědčena, že děti nepotřebují ideální podmínky, potřebují však naši podporu, aby si poradily s reálnými podmínkami. Nepotřebují, abychom řešili jejich problémy. To, co skutečně potřebují, je naše důvěra, že to zvládnou vlastními silami.

Tématem se podrobně zabývá kniha s názvem „Odolné dítě" z nakladatelství Portál, který je průvodcem pro rodiče při výchově a učí je dávat dětem důvěru. Autorka jim napoví, jak být vřelými, citlivými a reagujícími, a přitom děti nerozmazlovat. Jak je nechat, aby se samy potýkaly s tím, co zvládnou a co je posílí, a zároveň je chránit před tím, co by je traumatizovalo.

I zde platí: „Těžko na cvičišti, lehko na bojišti." Pavla Koucká však dodává: „Dovolme dětem zažít i fyzicky náročnější situace: hlad, zimu, únavu. Dovolme dětem zažívat náročné a stresující situace, ale braňme je tam, kde by zažívaly bezmoc a selhání."

Rodič a vychovatel však musí znát míru v tom, kam až ve výchově k odolnosti zajde. „Každé dítě je jiné. Úkol, který jedno prožívá jako vzrušující výzvu, druhé vyděsí a zablokuje. Co vaše dítě zvládne, musíte odhadnout sami," upozorňuje autorka knihy.

Pavla Koucká je psycholožka. V Portálu vyšly její knihy Výchova láskou (2012), Zdravý rozum ve výchově (2014) a Uvolněné rodičovství (2017).

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

P. Mgr. Jan Slavík
Stará Ves nad Ondřejnicí. Farní č. 10, 739 23
tel. 591 143 739, mobil: 731 625 718
http://dcm.doo.cz, **stara.ves@razdva.cz**
DCM, e-mail: **dcm@doo.cz**, 596 116 522, kl. 238

Adorace s mladými na TV NOE

Zveme vás ke středeční společné adoraci, kterou povedou mladí z karvinského děkanátu a P. Jiří Klos. Spojte se s námi v modlitbě prostřednictvím TV NOE 2. 2. 2022 od 20.05.

Filmový víkend; DSM Stará Ves nad Ondřejnicí

Rádi koukáme na dobré filmy a ještě raději na ně koukáme v dobré společnosti! A tak budeme rádi, když se k nám přidáš na FILMOVÝ VÍKEND 18.–20. 2. 2022.

Na programu bude několik filmů, které budou vybrány tak, aby si každý našel to své a abychom si společně odpočali, pobavili se i se nechali obohatit. Nebude chybět ani krátká přednáška či katecheze, jako vždy zde bude i prostor na setkání s Bohem i mezi námi.

Přihlásit se můžeš do 13. 2. na www.doo.cz/prihlaska.

Další informace nalezneš na našich webových stránkách www.dcm.doo.cz.

Přihlašování na Celostátní setkání mládeže!

Srdečně tě zveme na Celostátní setkání mládeže, které proběhne v létě 9. 8.–14. 8. 2022 v Hradci Králové. Přihlašování je spuštěno již od 3. 1. 2022! Neváhej a přihlas se!

Informace o setkání najdeš na našem webu: https://celostatnisetkanimladeze.cz/.

VKH Ostrava

Společenství VKH Ostrava zve všechny mladé lidi ke spolčenému setkání na studentské mši svaté v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Ostravě-Pustkovci. Setkání probíhají každý týden, vždy v úterý od 19:00.

Informace k aktuálnímu dění najdete na webu: www.vkhostrava.cz nebo na jejich facebookovém či instagramovém profilu.

CENTRUM PRO RODINU A SOCIÁLNÍ PÉČI

Bc. Marek Schneider
Kostelní nám. 1, 728 02 Ostrava 1
tel.: 734 435 135
e-mail: cpr@doo.cz www.prorodiny.cz
facebook: fb.com/prorodiny

Akce budou probíhat dle aktuálních protiepidemických opatření.

5. 2. Duchovní obnova pro muže

9.00–17.30, Opava (klášter Marianum, Rooseveltova 47)

Téma: Koroze duchovního života – P. Vítězslav Řehulka

Cena: 300,- Kč (oběd, lektorné, nájem sálu)

Přihlášky: jdostalova@prorodiny.cz, 731 625 617

12. 2. Valentýnská pouť – všech zamilovaných

Centrum pro rodinu a sociální péči spolu s městem a farností Příbor připravuje v letošním mimořádném Roce rodiny novou tradici Valentýnských poutí. Akce proběhne 12. 2. 2022 v kostele sv. Valentina v Příboře a je otevřená pro všechny věkové skupiny.

16.00 Mše svatá – kazatel P. Roman Macura, P. Jindřich Švorčík, hudební doprovod Pavel Helan, varhany Martin Monsport.

16.45 Koncert Pavel Helan

18.00 Když láska není jen sladká... aneb Proč si někdy tak ubližujeme, i když se tolik milujeme, a co s tím..., přednáší Marie Varechová v piaristickém klášteře.

Vstupné na koncert je dobrovolné.

Od 7. 3. Kurz Manželské večery

Osm setkání od 7. března do 2. května, začátek programu vždy večeří od 18.00.

Cena kurzu pro pár: 2 800 Kč (večeře, káva, dezert, nájem, příručky, pár si na místě objednává a hradí nápoje)

Místo konání: klubovna Střediska RODINA Centra pro rodinu a sociální péči z. s., Syllabova 19e, Ostrava-Vítkovice

Průvodci: kurzem Manželské večery vás budou provázet Stanislav a Jana Dostálovi

Informace a přihlášky: Maria Fridrichová, mfridrichova@prorodiny.cz

25.–27. 3. Postní duchovní obnova pro rozvedené

Doprovázet duchovní obnovou bude P. ICLic. Karel Moravec (rektor poutního kostela Hory Matky Boží v Králíkách). Cena za osobu je 1 600 Kč. Uskuteční se v Exercičním domě v Českém Těšíně.

Přihlašovat se můžete do 13. 3. 2022 na pastorace@doo.cz.

Přihlášku je možné vyplnit také elektronicky na www.prorodiny.cz

KATECHETICKÉ A PEDAGOGICKÉ CENTRUM

Biskupství ostravsko-opavské
KATECHETICKÉ A PEDAGOGICKÉ CENTRUM

Mgr. Šárka Koflerová
http://kpc.doo.cz, kpc@doo.cz
www.facebook.com/ostravakpc
tel. 596 116 522 kl. 235; 731 136 051

Setkání mentorů

V pondělí 10. ledna se sešlo 9 mentorů naší diecéze (kněží i laiků), aby prohloubili své znalosti, sdíleli své mentorské zkušenosti a hledali možnosti do budoucna.

Mentoring je podporou všem vyučujícím náboženství, katechetům a kněžím, kteří chtějí získat jiný pohled na to, co ve své katechetické praxi zažívají, a chtějí tak profesně růst. Je to osobní doprovázení, které vychází z potřeb katechety či kněze v oblasti rozvoje katechetické služby.

Těší nás ze zpětných vazeb těch, kteří mentoring prožili, že pro ně měl smysl a posunul je profesně dále.

Více o této službě najdete na našich stránkách v sekci Mentoring.

Aktuální semináře a přednášky

Přednášky celoživotního vzdělávání

Vinou epidemiologické situaci probíhají momentálně přednášky programu celoživotního vzdělávání Učitelství náboženství a Výchova ke křesťanství on-line. Jakmile to situace dovolí, rádi vás opět pozveme k setkání „naživo“.

Poselství křesťanských Velikonoc

Na březen plánujeme sérii vzdělávacích seminářů pro nové lektory vstupů do výuky Poselství křesťanských Velikonoc. Cílem programů je seznámit s původem a smyslem slavení Velikonoc žáky základních škol a víceletých gymnázií i mimo výuku předmětu Náboženství. Srdečně zveme také nové lektory.

Poselství křesťanských Velikonoc	9. března 2022 (14.00–18.30)	biskupství
Poselství křesťanských Velikonoc II	16. března 2022 (14.00–18.30)	biskupství
Poselství křesťanských Velikonoc III	11. března 2022 (9.00–13.00)	Salesiánské středisko Don Bosco, Ostrava

Na semináře je nutné se přihlásit na https://www.doo.cz/prihlaska/

Těší se na vás Mgr. Šárka Koflerová, Mgr. Lenka Bakalová a Ing. Miriam Paszová.

ODBOR ŠKOLSTVÍ

Kostelní nám. 1, 728 02 Ostrava,
mzegzulkova@doo.cz
http://skolstvi.cirkev.cz
tel. 596 116 522 kl. 236

Umělecké workshopy předvedly tradiční řemesla

Studenti Střední pedagogické školy a Střední zdravotnické školy sv. Anežky České v Odrách se v prosinci a v lednu mohli aktivně zapojit do čtyř různých workshopů uměleckých dílen. Seznamovali se s tradičními textilními technikami, tkaním a knižní vazbou.

Lektorka v ukázce tradičních textilních technik předvedla zpracování ovčí vlny – čištění vlny, cupání, vyčesávání na speciálních kartáčích až po ukázky vytvoření vlastní příze na tradičním dřevěném kolovrátku. Studenti si z již obarvené ovčí vlny zkusili vytvořit technikou filcování náramek, gumičku do vlasů či náhrdelník.

Druhý workshop zaměřený na techniku tkaní představil práci na různých tkalcovských stavech. „Lektorka dovezla několik tkalcovských stavů na ukázku – stavy s pevným lisem, čtyřlisté tkalcovské stavy a stužkový tkalcovský stav. Studenti si vyzkoušeli vytvořit jednoduchou plátnovou vazbu, ale i vazbu daleko složitější, jako je například vazba keprová. Na nejsložitějším čtyřlistém stavu si vyzkoušeli tkát dutou neboli dvojitou tkaninu. Na jednom ze stavů tkali koberec z pruhů látek a na stužkovém stavu si vyzkoušeli tkát ozdobnou stuhu,“ popsala tvůrčí dílnu vyučující Jana Segeťová.

Poslední z dílen byla věnována knižní vazbě. „Workshopem nás provázela lektorka MgA. Petra Kozubíková, která se knižní tvorbě a práci s papírem už od svých studií věnuje. Provedla nás krátkým exkurzem historii knižní vazby, včetně ukázek,“

uvedla Zuzana Nevřivová, která ve škole vyučuje výtvarnou výchovu. Během workshopu si studentky vyrobily knižní složky, které sešily, a vznikla vazba. „Poté si vytvořily plátnem potažené desky, do kterých následně vlepily připravený knižní blok s kapitálkami a záložkou. Výsledkem bylo, že si každý účastník odnesl svůj ručně vyrobený deník v lepených deskách, potažené plátnem,“ dodala Nevřivová.

Jsme fotorodina s duchovním přesahem

Na svět se dívají skrze objektivy fotoaparátů a svými snímky se rozhodli evangelizovat. O kom je řeč? O osmnácti lidech různého věku, stavu i povolání, kteří se potkali díky diecéznímu společenství Člověk a Víra (ČaV). Ani jeden z nich netušil, jak důležité rozhodnutí, jež mu v mnohém změnilo život, udělal.

Setkání členů spolku Člověk a Víra ve Frýdku-Místku. Foto: Jan Bužek

Začátky…

Úplné začátky – ještě před oficiálním založením spolku – zažil první fotograf ČaV v diecézi Dominik David: „Na Celostátním setkání mládeže 2012 ve Žďáru nad Sázavou jsem byl členem fototýmu spolu s Dominikem Novákem z Olomouce a dalšími fotografy. Po setkání mládeže přišla Dominiku Novákovi nabídka od Romana Albrechta, zda by se nechtěl setkat. Dominik pak oslovil ještě další 3 fotografy, kteří s námi byli na CSM, a společně jsme jeli k Romanovi na chatu. Bylo to fajn a dali jsme tak základ budoucímu vstupnímu školení pro nové členy ČaV.“ V té době již Roman Albrecht s dalšími dvěma fotografy fotili pro katedrálu sv. Víta v Praze a pořádali každoroční výstavu fotografií s názvem: Člověk a Víra.

Zdeněk Poruba patří k prvním fotografům spolku Člověk a Víra v diecézi. Dokumentuje život ve farnosti Moravská Ostrava a v katedrále. Foto: Ivana Bužková

Krátce po založení spolku se k tehdy 25letému Dominikovi postupně přidávali další nadšenci – katedrální fotograf Zdeněk Poruba, Josef Cinciala, Iva Bužková s manželem – a pomalu se rodil ne spolek, ale společenství. „V Katolickém týdeníku jsem si v roce 2014 přečetl článek, že je možné přidat se k ČaV,“ vzpomíná Josef Cinciala: „Říkal jsem si: ‚To je perfektní. Fotím již od 10 let, je to můj celoživotní koníček‘. Ale i když mě to hodně lákalo, odvahu přihlásit se jsem našel až po roce.“ Potkal se se stejně smýšlejícími lidmi, začal se zdokonalovat ve focení a dostal možnost realizovat se. „Kromě radosti, že se někde objeví moje fotka, poznávám neustále nové věci, otvírají se mi obrovské obzory a jsem členem úžasného společenství,“ pochvaluje si chemik se specializací na papír celulózu.

Dáváš i dostáváš

I zde platí, že čím víc dáváš, tím více dostáváš. „Požadavky a zodpovědnost v ČaV jsou poměrně vysoké,“ zdůrazňuje Zdeněk Poruba. „Chceme fotit špičkové fotografie, které budou sloužit k evangelizaci. K tomu potřebuješ zápal, mít u focení srdce, vítaná je chuť cestovat a samozřejmě potřebuješ určitou výbavu,“ vypočítává se smíchem jeden z prvních fotografů ČaV: „Opravdovým členem se stáváš po schválení první fotogalerie na web spolku.“ K tomu ale vede poměrně dlouhá dobrodružná cesta. Prvním milníkem je pozvánka na víkendový workshop, kde se seznámíš se základními principy. „Dozvíš se, že tvůj fotoaparát je nevyhovující, tvůj software je nevyhovující, že tvoje vidění světa je špatné a že na sobě musíš zapracovat, což je silně motivační,“ opět s humorem předesílá Zdeněk Poruba: „Tady se láme chleba. Buď do toho něco investuješ – jako mnozí z nás – a po čase zjistíš, že se investice mnohonásobně vrátila. Nemyslím finančně, ale není nic krásnějšího než vědomí, že něco umím, dokážu a zvládnu! Je to jedna z nejkrásnějších představ na světě. Fotografovat je krása, nádherný pocit. Investuješ peníze jako ‚dar‘ církvi a sloužíš. Pak se musíš naučit ovládat poměrně složitý systém – evidence, archivace, databáze a popis snímku. Důležité je naslouchat zkušenějším, protože ze začátku se ti může stát, že ze 40 fotek ti schválí jenom tři čtyři – a ty jsi v šoku. Upravuješ, komunikuješ a najednou máš na webu svoji fotogalerii. Překročila jsi všechno a dosáhla úrovně, kterou schvalovatel přijal. Což tě povzbudí a postupně si začneš vypracovávat systém.“

Společenství, ne spolek

V ostravsko-opavské diecézi se podařilo vytvořit opravdové společenství, které spolu tráví čas. „Nečekala jsme to, ale díky vedoucí Ivě a jejímu manželovi, kteří umí lidi stmelovat, jsou přátelští, veselí, lidem je s nimi dobře, se dějí zázraky,“ říká Michaela Gavláková, která se s kamarádkou Lenou Nowak k ČaV přidala v roce 2017: „Musím neskromně říct, že jsme v tomto úplně super diecéze. Co se týká počtu, stmelenosti, spolupráce s biskupstvím, že se pravidelně setkáváme také v létě na farách a je nám spolu dobře i mimo rámec focení. Lidé si mají co říct.“ Tento rok se plánuje již třetí společná minidovolená

i s rodinnými příslušníky. Přijíždějí na ní také spolupracovníci z PR oddělení biskupství a na chvíli se vždy zastaví rovněž biskup Martin David: „Jsem rád, že mě mezi sebe zvou, i když fotit vůbec neumím, protože fotografové spolku Člověk a víra tvoří v naší diecézi společenství lidí, kteří se navzájem setkávají, sdílejí a podporují. Jsem jim vděčný za jejich nasazení ve fotografické službě.“ Tvoří se zde pevné osobní vztahy a kromě výletů, společného vaření, her, sdílení a mnoha legrace se nováčci mohou ptát zkušenějších na rady ohledně fotografování. Aniž by se domlouvali, každý něco připraví. Tak se například na posledním víkendu na Osoblažsku utkali ve střelbě z luku. Nela Franková pro vítěze přivezla trofej, Vláďa Liška domácí preclíky, k nimž se výborně hodilo točené pivo od Poláchů či dobré jídlo Jarky Fussové.

Setkání v zaniklé obci

Společný víkend na Osoblažsku byl unikátní ještě díky jedné věci. Zdeňku Porubovi se podařilo zorganizovat v zaniklé obci Pelhřimovy slavení mše svaté v kostele sv. Jiří. Po více než 70 letech ji zde sloužil katedrální kněz P. Jan Plaček. Vzbudila velký zájem a do téměř nedotčené přírody připutovalo více než sto poutníků. Ke svému překvapení se tam potkali lidé, kteří se neviděli mnoho let, ale došlo i na navazování nových přátelství. Své o tom může vyprávět Aleš Repka, varhanář z Krnova, který pro svou farnost fotí již 10 let: „První setkání jsem absolvoval na mši v Pelhřimovech, kde jsem byl mile zaskočen přátelskostí, se kterou se tam se mnou lidé z ČaV bavili.“ Věděli o sobě díky novému kaplanovi, který dobře znal Ivu Bužkovou. „Nejdřív jsem neviděl důvod, proč bych měl fotit pro ČaV. Nic mi to neříkalo, ale po setkání jsem si o něm něco přečetl a na základě toho přemýšlel, zda by to mohla být moje cesta. Nakonec jsem se přihlásil, krátce nato s nimi jel na duchovní obnovu do Králík, kde jsem se seznámil s ostatními. Duchovní obnova byla pro mne něco velkého, tam jsem pochopil, o co jde,“ vypráví Aleš. Překvapilo ho, že na to, jací jsou všichni profíci, ho vzali automaticky mezi sebe. Nikdo nedělal ramena, nechránil si opatrně své know how, jak to někdy bývá zvykem mezi fotografy, ale naopak: „Vysvětlí, pomohou, jsou velice osobní, přátelští, je to takové úplně jiné.“

Manžel i parťák ve focení

Petr Nowak znal ČaV již nějaký ten rok díky kamarádům z fotoklubu. Znalosti se prohlubovaly s prohlubováním vztahu k Leně, člence ČaV, až minulý rok vyústily ve svatbu a podanou přihlášku. „Moje motivace byla zlepšit se, naučit se fotit reportáže a mít jakýsi motor, který by mě přinutil více fotit a naučit se něco nového,“ popisuje své důvody: „Šel jsem do toho i přesto, že jako člověk, který není věřící, ale spíše sympatizující, vnímám, že mám určitou nevýhodu, protože někdy nevím, co bude během církevního obřadu následovat, na co se zaměřit a na co ne. Ale učím se.“ S Lenou na společné akce spolku jezdil již nějakou dobu, takže věděl, do čeho jde: „Kladně hodnotím, jací lidi v ČaV jsou, jak se věnují focení, jejich obětavost i vzájemnou pomoc.“ Zároveň dodává, že se cítí svými kolegy jednoznačně přijatý a vnímá je, co se týká lidských vztahů, jako top kolektiv.

Výstavy hovoří za jejich službu

Světu o sobě dávají vědět taktéž výstavami, které putují po farnostech. Jejich kurátorkou je Michaela Gavláková: „Zájem o výstavy je většinou tam, kde někdo z nás fotil. Moje práce je aktivně oslovovat farnosti, vytipovávám si velké kostely, akční kněze a pak již domlouvám technickou stránku věci.“ Například hlavní výstavní soubor z roku 2020 obsahoval přes 80 velkoformátových fotografií, ale k dispozici jsou i dvě menší výstavy, které hovoří o životě a pestrosti diecéze. Michaelu potěšili například v Českém Těšíně nebo Dětmarovicích. „Tam byli moc spokojení. Výstavu viděli v Ostravě, byli nadšení a nabídli se, že ji odvezou, přivezou a pomohou s instalací. Příště ji chtějí také.“

Mše svatá a výstava v kostele sv. Jiří v zaniklé obci Pelhřimovy na Osoblažsku.
Foto: Zdeněk Poruba

To není všechno...

Fotografové přiznávají, že díky ČaV mají možnost dostat se na zajímavá místa, získat informace a setkat se s lidmi, kteří je hodně obohacují. A to nejen při svých cestách po diecézi, ale též na celostátních setkáních, kam za nimi vždy přijede nějaká zajímavá osobnost. „Osobní setkání mě vždycky tak zasáhne, rozšíří mi názory a pohled tak, že mám na několik měsíců o čem přemýšlet. Získávám úplně jinou představu o životě, světě, než bych měl v tom svém malém rybníčku,“ přiznává Zdeněk Poruba.

A každé setkání zase prohloubí společenství, ve kterém dobré světlo, zlatý řez a barvy na kolegově snímku znamenají víc než vlastní jméno pod fotkou.

Jana Praisová

Spolek Člověk a Víra

Cílem fotografického spolku Člověk a Víra je rozvíjet křesťanskou fotografii, přispívat ke kultivaci chování fotografů během církevních obřadů, evangelizovat obrazem. Zakladatelem spolku je Roman Albrecht. V současné době působí už více než 145 členů spolku Člověk a Víra po celé ČR, 6 na Slovensku a 13 v Egyptě. Provozuje největší českou databanku fotografií z církevního prostředí a pořádá každoroční výstavy nejlepších prací.

V ostravsko-opavské diecézi v současné době působí 18 fotografů. Za rok 2021 zdokumentovali v diecézi téměř 480 církevních akcí na 194 různých místech. Fotografové ČaV již počtvrté spolupracovali na kalendáři diecéze ostravsko-opavské. Jejich snímky byly použity ve Výroční zprávě diecéze, Poutnických novinkách a dalších médiích, jako jsou Katolický týdeník, zpravodaj Okno, Tarsicius, web a facebook ostravsko-opavské diecéze, web cirkev.cz, farní materiály, časopisy a knihy a další katolické materiály.

Exercicie aneb stávání se tichem

Nejen blížící se postní doba skýtá příležitost účastnit se exercicií neboli duchovní obnovy. Po delším čase, kdy byla tato možnost značně ztížena všemožnými omezeními, se věřící mohou opět v několikadenním tichu setkat s Bohem a prohloubit, resp. napravit svůj vztah s Ním.

Duše potřebuje nabrat síly

Exercicie nejsou výdobytkem až doby nedávno minulé. Křesťané na cestu ke ztišení se někde stranou od každodenního lidského shonu vkračovali odpradávna. Ostatně sám Pán Ježíš tak činil, jak víme z evangelií, když odcházel na osamocené místo, aby se modlil. Středověkému člověku nabízely mnohé kláštery k tomuto účelu uzpůsobené pokoje, ba někdy i něco na způsob pousteven.

Se sv. Ignácem z Loyoly pak nabyly exercicie víceméně podobu, jakou známe dnes. Čerpaje z vlastních prožitků i zkušeností z vedení druhých, popsal zakladatel Tovaryšstva Ježíšova ve své knize Duchovní cvičení precizně měsíční spirituální cestu a stanovil její pevný řád a jednotlivé milníky. Exercicie se tak díky němu staly propracovanou a dnes již můžeme říct staletími prověřenou soustavou duchovních úkonů, jež mají exercitanta pod vedením exercitátora (většinou kněze) přivést k uspořádání vlastního života – napravení minulého a uzpůsobení se na budoucí.

Schéma ignaciánských exercicií podle papeže Pia XI. „každého člověka, pakliže neodporuje milosti Boží, jako by od kořene obnoví a učiní úplně poslušným vůli Boží“. Děje se tak za pomoci ústní i vnitřní modlitby, rozjímání, zpytování svědomí, hodného přijímání svátostí, umrtvování, duchovní četby a případných porad s duchovním vůdcem. Všechny tyto úkony jsou nedílnou součástí správných exercicií a mají exercitantům sloužit k nalézání Boží vůle. Jak napsal Tomáš kardinál Špidlík: „Kristus mluví skrze svého Ducha a vnitřními inspiracemi. Klid exercicií nabízí vhodné prostředí k tomu, aby mohly být nerušeně slyšeny. Mluvící osobě se ale sluší odpovědět – Kristus nám zjevuje, co udělal pro nás, a my mu máme říci, co uděláme pro něho a spolu s ním. […] Dávají možnost zavzpomínat na celý dosavadní život a vidět, jak mě Bůh vedl, aniž jsem o tom věděl.“

Co vše se při takových exerciciích může ještě dít, prozrazuje P. Vítězslav Řehulka, farář farnosti Ostrava-Zábřeh: „Zakoušíme ticho, abychom mohli potom mluvit tam, kde máme, a mlčet tam, kde je to potřeba; zakoušíme intenzivnější a hlubší modlitbu; máme čas se zastavit a uspořádat své priority; vystoupíme ze své komfortní zóny a bouráme škodlivé koncepty.“

Dlužno podotknout, že duchovní cvičení nejsou určená toliko kněžím, účastnit se jich mohou, resp. měli by i laici. Taktéž jim jsou určena slova P. Řehulky: „Tak jako si potřebuje naše tělo odpočinout a nabrat nových sil, tak to stejně potřebuje naše duše a naše víra.“

Laici asi zřídkakdy budou mít kvůli časové zaneprázdněnosti možnost absolvovat ignaciánské exercicie v celé jejich šíři, tj. po dobu čtyř týdnů (30 dní), mohou ale v tichu exercicií strávit jednu jejich čtvrtinu, tj. týden jeden. Sv. Ignác ty své totiž rozdělil do čtyř týdnů, kde je každý týden dílčím stupněm na cestě k duchovnímu zdokonalení s přesně stanoveným celodenním programem.

Ne každé exercicie přitom věrně kopírují Loyolovy zásady a navíc nejsou vždy určeny pro všechny věřící bez rozdílu. V široké nabídce duchovních cvičení najdeme i ty zaměřené na konkrétní skupiny – ženy, muže, manželské páry, seniory, mladé, pracovníky Charit, katechety atd. Také zde se může jednat o týdenní nebo třeba jen jedno- dvoudenní rekolekce.

Pro zasvěcené i nezasvěcené osoby nicméně beze zbytku platí slova zkušeného exercitátora P. Josefa Čunka, SJ: „Pro většinu křesťanů jde o prohloubení modlitby a důvěry v Boží přítomnost. Jejich účinnost závisí na ochotě k několika dnům vnitřní samoty a ticha. Rozjímat znamená naslouchat slovům evangelia.“

Nutnost ticha

Několikrát již padlo slovo „ticho“. Rozhodně ne náhodou. Vždyť i sám Spasitel krom odcházení do ticha samoty nabádal každého z nás, abychom k modlitbě vyhledávali ticho komůrky (viz Mt 6,6).

Pro člověka, který se rozhodl pro účast na exerciciích a chtěl by z nich mít užitek pro svou duši, je bezpodmínečně nutné, aby se v této „komůrce“ odstřihl od vnějšího světa, a to i v podobě komunikace s osobami „tam venku“ skrze mobil, skype, facebook, emailovou korespondenci, potažmo skrze sledování vnějšího dění prostřednictvím internetu či rozhlasu. Jistě, razantní niterné uchýlení se do ústraní od svých každodenních starostí nebývá záležitostí okamžiku, obyčejně k němu člověk dospěje zhruba druhý či třetí den, ale i když se mu poté do mysli vracejí obrazy z vnějšího světa, je třeba se od nich vracet svou myslí opět k Bohu, jenž člověku

usilujícímu o ztišení se přichází na pomoc. Sám sv. Ignác podotkl: „Čím více se naše duše nalézá sama a v ústraní, tím více se stává schopnější přiblížit se svému Stvořiteli a Pánu a dotýkat se ho; a čím více se mu přibližuje, tím více se disponuje pro přijímání milostí a darů od jeho božské svrchované dobroty.“

Rovněž tak je záhodno nenarušovat denní řád duchovních cvičení ani rozhovory s ostatními účastníky. Vzpomenu-li například na vloni zemřelého P. Františka Líznu, SJ, ten nás, své exercitanty, vyzýval, abychom i prosbu o podání solničky vyjádřili pouhým posunkem, aby nás jakékoliv slovo navíc netýkající se rozjímání na ten který den zbytečně nerozptylovalo. O tom, že je zapotřebí respektovat řád exercicií stanovený exercitátorem a nevybírat si jen některé body z programu (např. pouze přednášky), snad ani nemá smysl psát.

Ticho není cílem

O nutnosti ztišení se pro nacházení Boha, o nutnosti ticha coby „zákona Božích plánů“ pojednal ve své výtečné knize Síla ticha Robert kardinál Sarah: „K nalezení Boha je nutné vyjít z vlastní vnitřní vřavy. Bůh zůstává tiše přítomen přes všechna vzrušení, obchodní záležitosti, laciné rozkoše. Je v nás jeho myšlenka, slovo a přítomnost, jejichž tajné zdroje jsou skryté v Bohu samém, nedostupné lidským zrakům.“ Jsou nedostupné v zemětřesení, ohni i vichru, zato v tichém vánku je Boží hlas slyšet zcela zřetelně, jak poznal prorok Eliáš (1 Kr 19, 11-13).

Zároveň však kardinál Sarah upozorňuje, že se člověk nemá ztišovat pro ticho samotné. Ticho v životě podle jeho názoru, v našem případě při exerciciích, není cílem, nýbrž prostředkem, slouží k bližšímu setkání s Bohem: „Neusilovat o ticho, ale o důvěrnost s Bohem prostřednictvím ticha,“ načež dodává jednu ze zásadních maxim k této problematice: „Nestačí jen mlčet, je třeba stávat se tichem.“

Jakkoli jsou plody pro každého absolventa exercicií různé, koná-li je poctivě a neklade-li nižádné překážky působení Božího Ducha, zakusí a odnese si z nich úžasné Boží milosti a v jeho nitru dojde vždy k nějaké změně, přičemž ta nemusí být okamžitá. Takový jedinec pak sklidí o to hojnější ovoce, vzdá-li se už před započetím exercicií představy o soběstačnosti stran příštích dní a nabídne-li Bohu „svoje celé chtění a celou svou svobodu, aby jeho Božská velebnost použila jak jeho osoby, tak všeho toho, co má, podle své nejsvětější vůle“, jak pravil sv. Ignác. Každopádně když už nic jiného, stráví člověk při exerciciích neopakovatelné chvíle s Pánem.

Libor Rösner

Poutní místa s nabídkou duchovních cvičení

Exerciční dům Český Těšín

12. 3. – Jednodenní duchovní obnova v tichu, téma: „Návod k modlitbě, který nám zanechal sv. Ignác z Loyoly“ – doprovází P. Jan Wojnar.

18.–20. 3. – Postní duchovní obnova pro všechny – doprovází P. Jan Szkandera.

25.–27. 3. – Duchovní obnova pro rozvedené – pořádá Centrum pro rodiny a sociální péči Ostrava –přihlášky na www.prorodiny.cz.

http://exercicnidumceskytesin.cz/

Svatý Hostýn

21.–27. 2. Duchovní cvičení pro všechny, vede P. Milan Glaser SJ

14.–20. 3. Ignaciánské exercicie, vede P. Richard Greisiger SJ

22.–24. 4. Duchovní cvičení, vede Mons. Pavel Posád

29. 5. – 3. 6. Duchovní obnova s P. Jiřím Pleskačem, kněz katolické církve východního obřadu Téma: Vnitřní uzdravení

13.–15. 6. Duchovní cvičení pro seniory, vede P. Milan Palkovič

www.hostyn.cz

Stojanov – Velehrad

4. 3.–6. 3. Postní duchovní obnova pro všechny P. Radek Sedlák

11. 3.–13. 3. Duchovní cvičení pro kostelníky a akolyty P. Pavel Hofírek

18. 3.–20. 3. Rekolekce pro katechety a animátory farních společenství Mons. Vojtěch Šíma

21. 3.–23. 3. Duchovní cvičení pro kostelníky a akolyty P. Pavel Hofírek

http://stojanov.cz

http://exercicie.cz

Duchovní centrum sv. Františka z Pauly ve Vranově u Brna

17. 2.–20. 2 Duchovní obnova pro zdravotníky, pracovníky charity pomáhající profese a dobrovolníky II. opakování z 2019 MUDr. Marie Svatošová a Jana Sieberová

10.3.–13. 3 Duchovní obnova pro manžele Vašek Čáp

18.3.–19. 3. Duchovní obnova postní pro manžele od večeře do večeře Centrum pro rodinu

www.dc-vranov.cz

Svatá Hora

10. 3.–13. 3. Postní exercicie P. Josef Čunek

16. 3.–20. 3. Exercicie pro všechny Mons. Aleš Opatrný

24. 3.–27. 3. Postní exercicie P. Ondřej Salvet

www.svata-hora.cz

Farář Gazda vystavuje kopie obrazů mistrů

Hukvaldy – Mona Lisa a Dáma s hranostajem Leonarda da Vinciho, Lidový tanec od Pierre-Auguste Renoira, Simeon s Ježíškem Petra Brandla, zátiší impresionistů nebo díla Jana Zrzavého. To vše je aktuálně k vidění v Turistickém informačním centru Hukvaldy na výstavě s názvem „Odlesky starých mistrů“. Autorem všech vystavovaných obrazů je porubský farář P. Josef Gazda. Jeho celoživotním koníčkem je umění a reprodukce obrazů světoznámých malířů. Výstavu je možné zhlédnout až 6. března.

P. Josef Gazda při instalaci kopie obrazu „Lidový tanec“ od Pierre-Auguste Renoira. Na výstavě s názvem „Odlesky starých mistrů“ v Turistickém informačním centru Hukvaldy je možné až do 6. března 2022 vidět zdařilé reprodukce děl světoznámých malířů od gotiky až po impresionismus, jejichž autorem je právě porubský farář. Foto: Vojtěch Curylo/Člověk a Víra

Rámy s obrazy, které se podobají těm, jež je možné spatřit v těch nejprestižnějších galeriích, visí běžně na zdech pracovny porubského kněze. Poprvé je na veřejnosti vystavil na chodbách Domova pro seniory Slunovrat v Ostravě-Přívoze. Skutečnou výstavu, přístupnou návštěvníkům od úterý do neděle, však nabízí až nyní na Hukvaldech. Otevřena bude vždy v časech provozu Informačního centra od 9.00 do 11.00 a od 11.30 do 16.00.

Pětašedesátiletý duchovní se malování věnuje od dětství. Poprvé jej obrazy zaujaly při návštěvě galerie kroměřížského zámku, kam jej zavedl jeho otec. „Bylo mi tehdy čtrnáct let. Viděl jsem tam sály plné obrazů a říkal jsem si, že to bych chtěl mít doma,“ vzpomíná na své setkání s uměním otec Josef. Tehdy začal s malováním, navštěvoval další galerie, studoval odbornou literaturu a techniku malby. Nad každým obrazem strávil nespočet hodin. „To se nemaluje na jedenkrát, ale postupně se nanáší deset až patnáct barevných vrstev,“ vysvětluje kněz, pro něhož je malování hlavně relaxací a odpočinkem.

Pavel Siuda

Román o sv. Markétě z Cortony od Libora Rösnera

Krnov – Příběh italské světice z 13. století se stal předlohou pro románové zpracování životopisu sv. Markéty z Cortony, který pod názvem „Františkánská Maří Magdalena“ vydalo nakladatelství Christianitas. Autorem knihy je redaktor a korektor diecézního zpravodaje OKNO a také spisovatel Libor Rösner.

Ve svém díle zachytil životní drama jedné z nejradikálnějších konverzí, jaké kdy Církev Kristova zaznamenala. „Bůh se dal této ženě poznat, pozdvihl ji z nejhlubšího dna a ona se s touto zkušeností vrhla s málokdy vídanou láskou a horlivostí do Jeho náruče, změnila se k nepoznání a vyplnila svůj život neskutečně tvrdou askezí a obdivuhodnou službou druhým,“ uvádí anotace knihy.

„Šlo o tak závratnou proměnu, že po zbytek života musela čelit pochybnostem svého okolí uvyklého povrchnosti, nemluvě o obviňování z výstřednosti při jejích mystických rozhovorech s Kristem. Do toho sváděla tuhé boje se svým já, s bolestí nad zraněními, která způsobila a nadále působí Spasiteli svými hříchy,“ dodává autor románu.

Redaktor diecézního zpravodaje je autorem nebo spoluautorem dalších čtyř knih. První z nich vyšla v roce 2014 s názvem Archa zákona a přináší příběh sv. Antonína z Padovy. V roce 2016 vyšla kniha o sv. Šarbelu Makchlúfovi – Velikán prostoty. V roce 2017 je uveden mezi kolektivem autorů, kteří připravili „Svatováclavský seznam katolických kněží“ působících nebo narozených na českém území, kteří byli pronásledováni, totálně nasazeni, zahynuli nebo byli vězněni v koncentračních táborech v době 2. světové války. Kniha s názvem Naši pastýři 1938–1945 je projektem Spolku Vojenské muzeum Loučka-Pearl Harbor. Libor Rösner je autorem životopisného románu o sv. Ludvíkovi, který pod názvem „Byl jednou jeden svatý král“ vyšel v roce 2019.

Pavel Siuda

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Kostelní Vydří 58,
380 01, Dačice
Tel./fax: 384 420 295,
e-mail: zasilky@kna.cz
internet: www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Bruno Ferrero

Vyprávěj mi o Desateru

Krásně ilustrovaná knížka nabízí příběhy a zamyšlení nad slovy, která dávají člověku svobodu a celému světu krásu i řád. Hodí se pro četbu doma, v menších společenstvích i na prvním stupni základní školy.

Desatero – deset Božích slov, deset krátkých vět, které se člověku vryjí do srdce – nám pomáhá být dobrými lidmi. Učí se je děti i rodiče. Znají je často i ti, kdo v Boha nevěří a do kostela nechodí. Podstatu Desatera lze vyjádřit dvěma větami: „Miluj Boha. A miluj svého bližního jako sám sebe."

Váz., 52 stran, 239 Kč.

Terezie z Avily

Kniha života

Jedno z nejkrásnějších svědectví o lásce Boží a lidské touze po Boží blízkosti z pera španělské mystičky a reformátorky karmelitánského řádu Terezie z Avily.

Kniha života Terezie z Avily je jedním z nejkrásnějších svědectví o lásce Boží a lidské touze po Boží blízkosti. Terezie v ní popisuje svou vnitřní duchovní zkušenost – vášnivé hledání Boha i cestu modlitby, na kterou se vydala.

I když od sepsání Knihy života uplynulo pět století, je dodnes inspirativní svým smyslem pro realitu a intimním vztahem ke Kristu. Karmelitánské nakladatelství vydává slavnou autobiografii v novém, úplném vydání a s úvodní studií karmelitána P. Pavla Poly.

Váz., 466 stran, 549 Kč.

Josef Hrdlička

V kříži najdu vše, co hledám

O Ježíšově utrpení a lásce k lidem se učíme díky básni Salve mundi salutare, připisované cisterciáckému opatu Arnulfovi z Lovaně (asi 1200–1250). Nesledujeme zde Krista krok za krokem jako při pašijích, ale hledíme na jeho utrpení a spásonosné skutky skrze jeho ruce, nohy, kolena, bok, hruď, srdce a tvář.

Ježíšovy ruce se dotýkají nemocných a uzdravují je. Jeho srdce bije pro člověka a miluje nás. Na jeho prsou spočine apoštol Jan při poslední večeři. Na kolenou pak Kristus trpí v Getsemanech a na křížové cestě. Jeho tvář chceme poznávat a kontemplovat.

Úcta k jednotlivým částem Kristova těla i k Ježíšovu nejsvětějšímu srdci ovlivnila liturgii, dějiny spirituality a evropskou, zejména hudební kulturu (D. Buxtehude, J. S. Bach aj.). Arnulfovo dílo vychází česky poprvé v nádherném přebásnění Josefa Hrdličky.

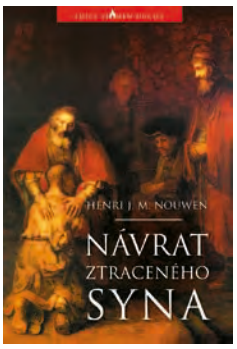
Brož., 112 stran, 199 Kč.

KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18
110 00 Praha 1
Tel./fax: 224 818 757,
On-line knihkupectví:
www.paulinky.cz
knihkupectvi@paulinky.cz
objednavky@paulinky.cz

Henri J. M. Nouwen

Návrat ztraceného syna

Roku 1983 Nouwen poprvé zahlédl reprodukci slavného Rembrandtova obrazu, na němž otec objímá marnotratného syna. Výjev ho naprosto uchvátil… Záhy se mu naskytla příležitost odjet do Petrohradu a strávit pár dní v tichu před originálem. Jednotlivé postavy na obraze k němu promlouvaly tak mocně, že o nich musel rozjímat po mnoho dalších let. Postupně se našel v obou synech, přičemž ale zjistil, že „ztracenější" je ten starší, ačkoli se nikdy nevzdálil z otcova domu. A nakonec největší výzvou bylo pro autora povolání stát se milosrdným otcem, který už neřeší sebe, ale má otevřené srdce i náruč pro všechny „ztracené".

Kniha vychází v novém překladu Kateřiny Lachmanové, která knihu doporučuje jako výbornou pomůcku pro duchovní obnovy a exercicie. 2. vydání

Brož., 200 s., 229 Kč.

Anna Mátiková FSP

Expedice Bible: základní výbava

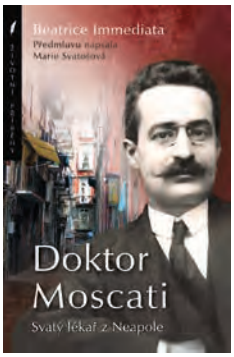

Nepřipadá vám Bible jako džungle? Nepřehledná, velká, plná nástrah? Pak se vám bude hodit průvodce, podobně jako při putování neznámou krajinou. Tato příručka upozorňuje na to, co v „biblické krajině" stojí za „návštěvu", varuje před nástrahami, jaké mohou číhat ve špatném stylu čtení, a též napovídá, jak vytěžit z „návštěvy biblické džungle" co nejvíc. Kromě toho vlévá nadšení, je srozumitelná a stručná. Jinými slovy, mohla by se též jmenovat: „Co jste chtěli vědět o Bibli, a báli jste se zeptat, protože víte, že byste to měli už dávno vědět."

Brož., 179 s., 229 Kč.

Beatrice Immediata

Doktor Moscati

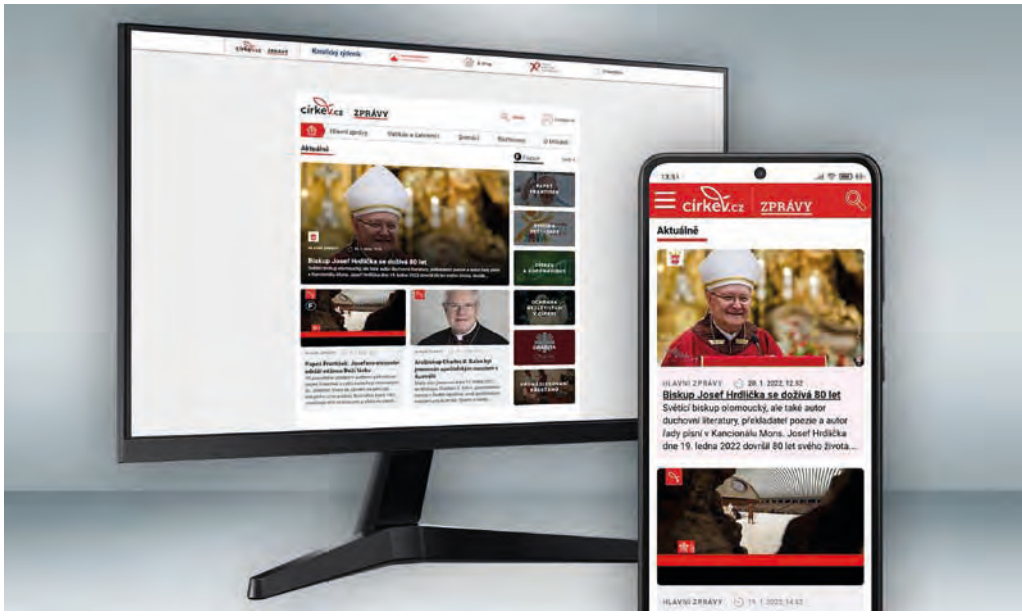

Josef Moscati (1880–1927) se nedožil ani své padesátky, ale nesmazatelně se vepsal do paměti celé Neapole a svým působením si vysloužil přezdívku „lékař chudých". Byl to neúnavný badatel, oblíbený profesor mediků a vyhlášený diagnostik. Medicína pro něj byla posláním. K jeho hrobu v kostele Gesù Nuovo v Neapoli nepřestávají proudit poutníci z celého světa a v archivu farnosti se množí záznamy o zázračných uzdraveních a obráceních na jeho přímluvu. V roce 1987 jej papež Jan Pavel II. svatořečil.

Brož., 200 s., 249 Kč.

Nový zpravodajský web zpravy.cirkev.cz

Praha – Více zpráv a článků z církevního prostředí publikuje od pátku 21. ledna nový zpravodajský web České biskupské konference zpravy.cirkev.cz. Informace pocházejí z redakce tiskového střediska ČBK, ale také z Vatikánu a zahraničí i z diecézních webů.

„Tento zpravodajský web je součástí nového církevního portálu cirkev.cz, jehož dlouhodobým cílem je přinést uživatelům stále více hodnotného a zajímavého obsahu ze života a dění v katolické církvi. Mimo zprávy z domova i ze zahraničí portál nabízí i další služby a produkty od oficiálních partnerů pod patronací České biskupské konference. To vše by mělo být lehce k dohledání na jednom přehledném místě," uvedla tisková mluvčí ČBK Monika Klimentová.

Pod hlavičkou portálu již nyní fungují weby společností, které má Česká biskupská konference ve své gesci, a to E-shop provozovaný Karmelitánským nakladatelstvím a od července 2021 i nová digitální verze Katolického týdeníku a samozřejmě web České biskupské konference www.cirkev.cz. Ten však bude v nejbližší době graficky i obsahově upraven a žádné zpravodajské články na něm nebudou.

Zpravodajský portál zpravy.cirkev.cz bude automaticky načítat zprávy z diecézních stránek z celé České republiky. Všechny příspěvky diecézní webů se však na ploše nezobrazí. Pracovníci tiskového střediska ČBK budou obsah editovat. Na nové stránce je také rubrika „Rozhovory", na níž tiskový tým spolupracuje s redakcí Katolického týdeníku. Svou záložku má rubrika „O knihách", která bude přinášet recenze na knižní novinky.

Pavel Siuda

Kniha vypráví, jak se z fary stala Křižovatka

Fara v Příchovicích měla být pro mladého kněze P. Miroslava Šimáčka trestem za jeho aktivity s mládeží v Chomutově a Litoměřicích. Psal se rok 1979, normalizace byla v plném proudu a do sametové revoluce zbývalo ještě dlouhých deset let... Zapadákov, kam se muselo putovat pěšky tři a půl kilometru z tanvaldského nádraží, však za tu dobu poznaly stovky mladých z celého Československa.

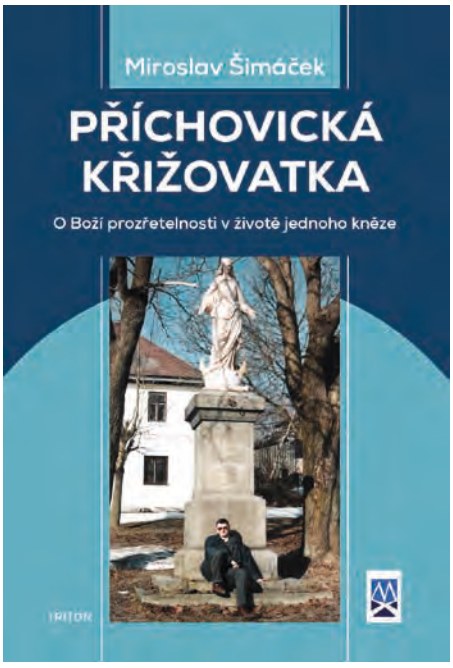
Z Příchovic se stal pojem. Místo, kde se střetávaly cesty mnoha příchozích, dostalo název „Křižovatka". Nápad knězi vnukla zakladatelka hnutí fokoláre Chiara Lubichová. Když padla komunistická totalita a hledal se model pro práci s mládeží, stala se vesnická fara v Jizerských horách vzorem pro Centra života mládeže v celé republice. Dnes na faře v Příchovicích působí Interdiecézní centrum života mládeže Křižovatka.

Stejně jako na počátku působení otce Mirka v Příchovicích mělo být na různých místech klíčem k jejich srdcím přijetí, pravdivost, přátelství, upřímná snaha o život podle evangelia a poctivé hledání i nacházení Boha v živém společenství.

Svůj osobní životní příběh a zrod fenoménu Příchovic a dalších center pro mládež zachytil ve svých vzpomínkách samotný svědek všech událostí – kněz Miroslav Šimáček. Knihu s názvem Příchovická Křižovatka vydalo na sklonku roku 2021 nakladatelství Triton.

Text je doplněný řadou fotografií a zkušenostmi lidí, kteří na příchovickou faru přijížděli už v osmdesátých letech minulého století a dodnes se tam vracejí.

Publikace se tak stala dárkem k 70. životnímu jubileu duchovního (*1951), který stál u zrodu Sekce pro mládež České biskupské konference a v letech 1990–2001 byl také jejím ředitelem. V letech 2000–2010 byl P. Miroslav Šimáček v litoměřické diecézi biskupským vikářem pro pastoraci. Od roku 2002 je arciděkanem v Ústí nad Labem

a okolí a 12. února 2011 se stal čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích.

Pavel Siuda

P. Alois Šebela. Oběť nacismu v Osvětimi

V tomto roce si připomínáme 80. výročí mučednické smrti jaktařského faráře P. Aloise Šebely. Ten se narodil 26. ledna 1880 v Ruprechtově nedaleko Vyškova. Po středoškolských studiích v Kroměříži nastoupil do kněžského semináře v Olomouci a 5. července 1902 byl vysvěcen na kněze.

Na své první místo nastoupil P. Alois Šebela do farnosti Stará Ves u Rýmařova a v roce 1904 se stal farním vikářem v Kateřinkách u Opavy. Jak bylo tehdy běžné, mladý kněz se kromě obvyklých povinností věnoval také spolkové práci a byl v ní velmi úspěšný. Položil základy spolkového a politického života českých katolíků ve Slezsku tím, že v roce 1906 založil první skupinu Všeodborového sdružení křesťanského dělnictva ve Slezsku a v roce 1907 Katolický lidový spolek ve Slezsku.

V květnu 1908 byl P. Alois jmenován vikářem Kolegiátní kapituly sv. Mořice v Kroměříži. Stal se tak jedním z nejbližších spolupracovníků probošta kapituly Dr. Antonína Cyrila Stojana. Vzdělaný a obratný řečník vnášel svým nadšením do života katolických spolků nové impulsy, později v nich zastával i vedoucí funkce. Byl zván jako řečník na schůze místních Katolických národních jednot, spolků křesťansko-sociálních a jiných, jejich členy vzdělával a motivoval k zodpovědné katolické práci.

K 1. únoru 1915 musel narukovat jako polní kurát a zúčastnil se bojů na italské frontě. K 1. červnu 1918 byl z armády ze zdravotních důvodů propuštěn a vrátil se do Kroměříže. Nezůstal stranou sílícího volání českého národa po politické samostatnosti. Když v úterý 29. října zpráva o novém státu dorazila do Kroměříže, patřil jako zástupce křesťansko-sociální strany k těm, kteří v celém kroměřížském okrese aktivně napomáhali převzetí moci.

Jako předseda Křesťansko-sociálního vzdělávacího spolku v Kroměříži organizoval P. Šebela v letech 1922–1924 stavbu Lidového domu, zapojil se do činnosti místní jednoty Orla, v letech 1918–1926 působil jako místopředseda Rolnické Zádruhy pro okres Kroměříž a okolí. V roce 1919 založil v Kroměříži Konzumní družstvo a jako předseda ho vedl až do roku 1924, podobně vzniklo v roce 1920 Stavební družstvo, ve kterém byl až do roku 1928 místopředsedou. Politicky se angažoval v nově vzniklé Československé straně lidové. V komunálních volbách v roce 1923 byl zvolen za ČSL do zastupitelstva města Kroměříže a čtyři roky v něm působil jako předseda městské finanční komise.

Na počátku roku 1928 byl P. Alois Šebela jmenován farářem ve farnosti Jaktař u Opavy. S jaktařským farním společenstvím se zúčastnil I. eucharistického sjezdu ve dnech 26.–28. května 1928 v Opavě. O rok později v září 1929 oslavila farnost Jaktař pod jeho vedením na místní poměry velkolepým způsobem milénium smrti sv. Václava.

Do roku 1938 zvládl farář Šebela generální opravu fary, kostela i hřbitova, k prohloubení duchovního života farníků zavedl duchovní obnovy a v roce 1937 nabídl farnosti lidové misie. V závěru 30. let převzal na svá bedra organizaci tradičních Slezských poutí na Svatý Hostýn a na Velehrad, v roce 1938 patřil k hlavním organizátorům II. eucharistického sjezdu v Opavě.

Zapojil se také do činnosti ryze kněžských spolků. Byl členem Jednoty katolického duchovenstva olomoucké arcidiecéze a také svépomocného sdružení Unitas, založeného v roce 1924. Tento spolek vedl nejprve jako zástupce ředitele, od roku 1928 až do svého zatčení jako ředitel, a podle výsledků činnosti sdružení je nutno říci, že velmi úspěšně.

Po podpisu mnichovské dohody raději den před příchodem německých vojsk 8. října opustil svou farnost v zabraném území, odstěhoval se do Kroměříže a uchýlil se do soukromí. Na jaře 1941 byl jmenován čestným kanovníkem Kolegiátní kapituly sv. Mořice v Kroměříži.

V neděli 5. října 1941 byl P. Alois Šebela zatčen v rámci „Akce Kroměříž“ a 7. října převezen do věznice brněnského gestapa, kde byl vězněn bez soudu necelé čtyři měsíce.

Podle dochovaných svědectví spoluvězňů zde P. Šebela mimo jiné připravoval na poslední cestu řadu odsouzených. Pro všechny byl pevnou oporou jako statečný muž a ryzí kněz. Koncem ledna 1942 byl poslán do koncentračního tábora Osvětim. Stal se vězeňským číslem 26.268. V táboře přežil jen deset dní – zemřel již 9. února 1942. Urna s jeho popelem byla odeslána do Kroměříže a následně uložena do kněžského hrobu na kroměřížském hřbitově.

Při příležitosti 80. výročí smrti tohoto kněze si připomeneme jeho životní příběh na Radiu Proglas ve středu 9. února ve 20.15 a také v neděli 13. února při mši sv. v Jaktaři a v Kateřinkách. V neděli Dobrého pastýře 8. května 2022 bude veřejnosti prezentována v rámci knižní řady Osobnosti ostravsko-opavské diecéze publikace o P. Aloisi Šebelovi.

P. Dr. Jan Larisch

Slavnost Zjevení Páně (6. ledna) ve farnosti Frýdek (bazilika minor) a Místek (kostel sv. Jana a Pavla). Foto: Josef Cinciala a Ivana Bužková

Tříkrálový průvod Frýdkem-Místkem (8. ledna) začal na frýdeckém náměstí a zamířil do Místku na náměstí a do kostela. Foto: Vladimír Liška

Koledníci Tříkrálové sbírky v Ostravě-Porubě na společné fotografii a jedna pestrobarevná skupinka přímo v akci na Hlavní třídě. Foto: Vojtěch Curylo

Z neděle Božího slova (23. 1.) si z kostela sv. Mikuláše v Ludgeřovicích mohl každý domů odnést svůj minisvitek s úryvkem z Písma. Foto: Jarmila Fussová